

Розділ 1 ч. 1

Розділ 1

Василина

Я йшла додому в скам'янілій напрузі і нервово озиралася на кожну автівку, що проїжджала повз мене. Хоч і розуміла, що даремно накручую себе, але повідомлення, що прийшло вдень, ніяк не виходило з думок:

“Я давав тобі час, але він вийшов сьогодні!”

Кожне слово і буква знову спливали перед очима, я різко зморщилася і струснула головою. А що, якщо... ні! Ніяких якщо. Не збираюся брати свої слова назад, тому що, за мерзенні вчинки потрібно відповідати за законом!

- Гей, крихітко, сигаретки не знайдеться? - почула раптом свист за спиною, напружилася ще сильніше і, не обертаючись, побігла.

Адреналін хлинув у кров і помчав по венах палючою лавою, підстобуючи мене рухатися швидше. Я встигну прошмигнути повз них, мій будинок за поворотом! Якраз завернула в підворіття, але мені одразу перегородили шлях два кремезні мужики. Вони затулили собою широкий прохід, відрізаючи мені шлях. Обернулася, шукаючи шляхи відступу, але ззаду якраз підбігли ще двоє незнайомців. Що він там кричав... Сигаретку? Блін, Вася, ти все ж влипла в неприємності! Або я в них встряла, коли давала свідчення на мажора, який вважає себе господарем життя? Але, як виявилось пізніше, господар життя - його батько.

- Допоможіть! - заголосила так, що аж у самої заклало вуха.

- Та хто тобі допоможе, ідіотко, - виплюнув один із них.

Підійшовши до мене, різко схопив за горло і стиснув до сліз, що бризнули з очей. Поки відчайдушно хапала ротом повітря і дряпала руку мерзотника, помітила, що решта неквапливо наблизилися до нас, закривши щільним кільцем.

- Треба було слухатися авторитетних людей і не патякати зайвого.

У той момент, коли виродок злегка послабив хапку на горлі, знайшла в собі сили і плюнула в його нахабну пику. Мовчати? Ні, мовчати не в моїх правилах. Не тоді, коли на моїх очах відбувається вбивство! Але що тепер толку від твого героїзму, Василю? Приб'ють тебе зараз, навіть оком моргнути не встигнеш. Я трималася, як могла, на голому ентузіазмі і все ще не згаслої надії на перехожих. Має ж хоч хтось відгукнутися... Однак надія згасала з кожною пройденою секундою.

- Та пішли ви! - прохрипіла і схопилася за болюче горло.

Воно різало так, ніби я проковтнула наждачку, але мені вже було байдуже. Це нічого, порівняно з тим, що буде далі...

Я лише на секунду прикрила очі, намагаючись вирівняти панічне дихання, але саме в цей момент щоку нещадно обпекло ляпасом. Стояла, не ворущаючись, біль здався приголомшливим, до дзвону у вухах. У роті одразу з'явився мерзенний присмак крові, який захотілося сплюнути.

- Попередження закінчилися.

Чоловік щось дістав із кишені, придивившись, побачила в його руці ніж і похолоділа від паніки. Розпач крижаними голочками впивався в шкіру, жалячи мене й кусаючи, не гірше за рій бджіл. Це кінець... Але перш, ніж я встигла остаточно втратити надію, почула раптом:

- Ну і що це в нас тут, груповуха? А мене візьмете?

Ілля

Поки блукав незнайомими вулицями, вирішував, куди мені виплеснути отруйну ненависть, що хлюпається всередині ще зранку. Знав же, що не слід вестися на дзвінок матері, але поперся в їхній з трахарем будинок, і чим усе скінчилося?! Практично мордобоем. От чесно, якби міг, задушив покидька власними руками. Вчити він мене надумав, мораліст хуїв. Прокурор, щоб йому десять разів повилазило!

У напруженому стані я навіть до брата не ризикнув піти, хоча він завжди приймав мене з розпростертими обіймами. У будь-якому стані, чи то синька, чи то люта злість. Навіть бився зі мною, якщо було потрібно.

- Допоможіть!

Різно зупинився, почувши відчайдушний жіночий крик десь поруч. Зітхнув і закотив очі. Цей ідіотський день не міг закінчитися інакше! Я вже на взводі і розумію, що влазити в бійку - самогубство. Для мене, для тих мудаків, та для всіх оточуючих!

Треба просто пройти повз, я що, гробаний супермен, який завжди поспішає на допомогу? Так і зроблю! Навіть уже сміливо зробив кілька кроків, але...

- Трясця!

Звук ляпаса відлунував відлунням у вухах, забираючи останню здорову думку. Усе, кулька терпіння лопнула. Відчуваючи, як тіло дзвенить від агресії, що накопичилася в районі грудей, пішов прямо до підворіття. І від картини, що розгорнулася, кров скипіла так, що перед очима з'явилася червона пелена. Чотири мудаки й одне тендітне дівчисько. Вона така маленька, що губилася на тлі виродків. Я б і не побачив її, але двоє якраз обернулися на мене, ситуація відразу стала зрозумілою. Гвалтівники.

- Ну і що це в нас тут, груповуха? А мене візьмете?

Ніколи не був героєм і не збирався ним ставати, але заплакані очі дівчини, які фактично благали мене допомогти, змінили рішення. Можна сказати, пробралися прямісінько в душу, вивертаючи її навиворіт. Я не міг відірвати погляд, витріщався на крихітку, як звір на шматок м'яса - жадібно, зі слиною, яка повільно капає з пащі. Моя! І ніхто, жодна мерзота не посміє навіть пальцем торкнутися. Переламаю, хай йому грець!

- Вали поки цілий і не лізь, куди не просять, - почав вякати найспритніший.

Я лише зловісно посміхнувся. Даремно ви зв'язалися зі мною, один хрін пощади не буде нікому. Один був настільки самовпевнений, що самотужки кинувся на мене, а мені тільки того й треба було.

- Обережно, у нього ніж! - слова крихітки луною прокотилися стінами, але я і без її підказки побачив блискуче лезо в руці.

Відразу вибив ніж і відкинув подалі. Розум практично в ту саму мить

відключився, всі мої рухи і дії були відточені роками тренувань. Я знав, куди бити і як. Перший гвалтівник уже валявся на землі й харкав кров'ю, практично одночасно з тим на мене налетіло ще двоє, ось тоді понеслося. Ми повалилися на землю: удари, хрускіт, кров... все змішалось в одну нерозбірливу пляму. Мене підстьобував чистісінький адреналін, п'яний як кайф, він штовхав уперед, позбавляючи здорового глузду. Це було саме те, чого вимагало тіло з самого ранку. Я вибивав на мерзотниках усе те, що відчував щодо трахара матері від самого першого дня його появи в моєму гнилому житті.

- Обережно!

Звір усередині мене напружився, я ледь розрізнив крізь щільну ширму агресії слабкий голосок дівчини. Перш, ніж встиг хоч щось зрозуміти, вловив краєм ока рух і слідом - глухий удар по спині. Четвертий мужик повалився на асфальт зі здавленим писком, а до мене миттєво дійшло розуміння. Вона вдарила його палицею.

- Дурепо, вали звідси! - заревів на дівицю, в якої, напевно, поплив мозок.

От ідіотка, якого хріна все ще стоїть тут, треба тікати, поки є можливість, а не стояти і спостерігати за кривавим місивом! Думаючи, що блондинка дослухалася до розумної поради, знову підняв кулак, але...

- Правильно, йдемо.

Я й оком не встиг моргнути, ось це дрібне диво (інакше в мене не повернувся язик її назвати), вхопилася за мій біцепс обома руками. Смикнула на себе так, що я на автоматі піддався, і ми просто... побігли геть.

Поки біг, думок не було. Я настільки офігів від того, що відбувається, що не міг ясно міркувати. Що, до біса, відбувається зі мною? Чому я підкорився?! Лише коли дівчина зупинилася біля якогось під'їзду, мене миттєво прорвало:

- Ти з головою дружиш? - закричав на неї, а вона... посміхнулася, щоб її!

Я сторопів, навіть забув, що ще хотів вилити на неї. Власне, чому її губи такі пухкі й солодкі на вигляд, як цукерка? Ледве встиг придушити в собі

неконтрольоване бажання поцілувати незнайомку. Довбанутися, Ілля! Тебе виродки по голові вдарили?! Що за думки!

А потім дівчина зробила те, що в мене взагалі не в'язалося - дістала з кишені куртки хустинку, взяла мою праву долоню і промокнула кров.

- Дякую, - благоговійно промовила вона, так само посміхаючись. - Давай піднімемося до мене у квартиру.

Тієї ж секунди вирвав долоню і сховав у кишені джинсів від спокуси. Занадто дивні відчуття запалали в грудях від дотику дівчини. Хоч турбота і читалася в кожному її русі, але, цікаво, вона хвора чи надто наївна? Усвідомлює, що пропонує незнайомому мужику?

- А раптом я злодій? - висловився з отруйною усмішкою. - Тільки відвернешся, як обнесу всю хату.

- Нічого страшного, - від довірливої посмішки білявки нутроці скрутило в болючий вузол. - У мене нічого брати, хіба що телевизор чи ноутбук. Але й вони вже старенькі.

Ні, по-доброму з нею не вийде, мабуть, потрібно трохи різкіше:

- Тоді я жорстко трахну тебе, тільки-но потрапимо до квартири, - усе з тією ж гидкою посмішкою видав їй. - Я мужик, у мені все ще вирує адреналін після бійки і його потрібно кудись виплеснути.

Ось зараз це правильне до жаху малятко має злякатися і втекти від мене, виблискуючи п'ятами. Але що ми маємо, чорт забирай, за підсумком?!

- Ну, тоді... - помітив, як почервоніли її щоки, дівчина набралася хоробрості, договорила: - Чудово, у мене давно не було чоловіка...

Якого біса блондинка все ще дивиться на мене величезними, довірливими очима? Вона знущається наді мною? Або над моєю хріновою витримкою?! Поки стояв і кліпав очима, дівчина з важким зітханням знову заговорила:

- Ти врятував мене, а не пройшов повз. Це вже говорить про тебе, як про порядного чоловіка. Дозволь хоча б обробити рани. Не ховай руку в кишені, буде ще болючіше.

Вона знову взяла мене за руку і повела за собою в під'їзд. А я як той слухняний песик, поплентався за нею. Я вперше стикався з такою ситуацією. У перший раз у житті немає слів. Та що там слів, я в ауті. Мене нокаутували? Точно... інакше як пояснити те, що вже стою в коридорі крихітної квартирки, в якій приємно пахне ваніллю? Нонсенс!

Дівчина залишила мене в кімнаті, а сама пішла у ванну. Озирнувся. Квартира явно потребувала свіжого ремонту й апгрейду старих меблів. Сів на ліжко, воно піді мною жалібно скригнуло. Ноутбук лежав на столі... лише за товщиною і потертим станом зрозумів, що дивлюся на динозавра. Поруч побачив дві високі стопки зошитів і хмикнув. Так ти в нас вчителька, чи що? Тоді зрозуміло, звідки цей "наказовий" тон. Я їй що, прищавий школяр, який не вивчив домашку?!

Так, коротше, Ілля, ноги в руки і забирайся звідси, поки не стало надто пізно. Я б міг піти, але чомусь приклеївся до ліжка, навіть міцно вчепився пальцями в матрац. Невідома мені сила не дозволяла йти.

Тепло і довірливість, що іскрилися в зелених очах дівчини, пробудили в мені давно забуті відчуття комфорту. Десь глибоко в душі маленький хлопчик у мені потягнувся за ніжністю, як за промінчиком світла в темряві. Але... мрії - це не для мене. Світле майбутнє? Захотілося заіржати в голос. Ні, крихітко, такий покидьок, як я, взагалі не мав би переступати поріг твого життя. Тож, Ілля, підтер слину і вали у свій звичний морок. Я навіть майже змусив себе встати, як раптом:

- Здається, десь тут у мене була аптечка...

Я здригнувся, коли дівчина увійшла до кімнати. Зараз на ній були вдягнені короткі домашні шорти й безрозмірна футболка. Без товстого пуховика з шапкою блондинка мені здалася ще більш тендітною і беззахисною. Маленькою, слабкою дівчиною. У неї зріст від сили метр шістдесят і навіть сидячи я все ще високий для неї. А якщо встану на повний зріст, та вона в пупок мені дихати буде! Проте, думка захистити її заглибилася корінням прямо в душу. Скригнув зубами, ледь згадуючи тих мерзотників із підвороття. А якби мене не виявилось поруч? Навіть думати не хочу! Цікаво, що їм потрібно було? Випадковість чи ні? Вчителька і неприємності? Поставила двійку дитині, в якій впливові батьки? Ймовірно, банальний збіг, але я все одно зробив собі уявну позначку. Знову ж таки -

навіщо мені це?

- А, точно, вона нагорі.

Струснув головою, випливаючи із замисленості. Дівчинка так кумедно потягнулася рукою до верхньої полиці й зафіхтіла при цьому, не гірше за їжачка. Підстрибнула, але все одно не дотягнулася. Н-да, якщо малятко ще раз так зробить, у мене в штанях від вигляду апетитної дупки теж дещо підстрибне.

Не замислюючись, встав і підійшов до блондинки впритул. Без проблем підняв руку, відкрив шафку.

Вона раптом важко ковтнула і задихала уривками, розбурхуючи мої нервові закінчення. Я так і застиг із піднятою рукою, просто втратив нитку реальності. Що мені потрібно було зробити? Єдине, що захотілося просто зараз - схопити дівчинку в оберемок, кинути на ліжко і затрахати до хрипоті в її голосі. Вона ще так довірливо притулилася спиною до моїх грудей, що ледь реально не послав до біса добрі наміри. Якщо вони, взагалі, були...

- Он ту чорну коробочку дістань, будь ласка.

Розділ 1 ч. 2

Підкорився, але, взявши коробку, ледь не впустив із руки, що здригнулася. Хрипкий шепіт малої пройшовся по тілу не гірше за розряд струму, збуджуючи і пробуджуючи кожну клітинку. Вона завела мене до мурашок по шкірі! Хіба це можливо?

Поки ще міг тримати себе в узді, відійшов подалі й грузно сів на ліжко, воно знову жалібно скрипнуло піді мною.

- Витягни руки, щоб я обробила рани.

Підкорився. Дівчина дістала з аптечки антисептик, відірвала ватку. Їй довелося схилитися до мене і, клянуся, у цей момент усі пристойні думки пішли в піший тур на гору "Кхуям" А не пристойні вже потирали долоні від передчуття.

Блондинка навіть не подивилася мені в очі, вона хоч розуміє, що робить? І ні, я не про збиті кісточки, над якими старанно пихкає сексуальне дівчисько. А про її вільну домашню футболку, з якої тепер відкривається дивовижний вид на цицьки. Як би не старався, але мій погляд все одно повертався до них, вони вабили до себе магнітом. Та що я, цицьок у своєму житті ніколи не бачив?!

Намагаючись хоч якось відволіктися від мереживного неподобства, яке мало що приховує від мого жадібного погляду, задумався. Дещо не давало спокою з самого початку, але, що?

- Так, із ранами я закінчила, тепер треба... йой.

Руки діяли швидше за мозок: схопив дівчину за талію і посмиком посадив до себе на коліна. О, як ідеально...

Вдивляючись у її миле кругле личко, одразу зрозумів, що мені не давало спокою, а водночас у крові закипіла неконтрольована лютя. Один із тих гандонів вдарив її по обличчю і тепер на щоці розплився синець. Не усвідомлено стиснув пальці на талії, і лише після писку блондинки миттєво заспокоївся. Не на тій людині ти злість зриваєш! Розуміючи, що мені терміново потрібно охолонути, брякнув перше, що спало на думку:

- Як тебе звати?

- Ва... гм... Василина.

- Прекрасна чи Премудра? - випалив з усмішкою, відчуючи, як злість повільно згасає всередині.

Але ж раніше мені, щонайменше, потрібно було побити грушу до напівнепритомного стану.

- Сподіваюся, що Премудра, - буркнула вона і додала практично пошепки: - вже явно не прекрасна з таким обличчям...

- Це ти так відверто нариваєшся на компліменти?

- Я?

Вася подивилася на мене так наївно і невинно, що реально міг купитися, але все ж у глибині хитрих зелених очей іскрилися смішинки. Не вмію я штовхати гарні промови, тож навіть рота не розкрив, щоб хоч щось їй сказати.

- Усі дівчата люблять компліменти, - висловилася вона через кілька хвилин.

Але я вперто мовчав, роздумуючи, якого дідька досі перебуваю в чужій квартирі. Якого хріна вдаю із себе святенника, хоча не є ним насправді? Якби мене зараз побачив брат, напевно, заіржав би. Таке відчуття, що дикий звір починає піддаватися дресируванню. Погана справа.

Вася, не дочекавшись відповіді, знизала плечима і раптом спробувала зістрибнути з моїх колін. Не дозволив. Сам не зрозумів, чому так повівся. Головою все розумію, але тіло ніби живе своїм життям і опирається прямим наказам.

Здавалося, ситуація не могла стати гіршою, але як же сильно я помилявся!

- Вася, чорт забирай!

- О, гм...

І це все, що вона може мені сказати, після того, як безсовісно повертіла дупкою прямісінько по пахові?! Я і так був увесь у режимі секундної готовності, і тепер, звісно ж, крихітка відчула мій кам'яний стояк.

Поглянув в очі, намагаючись зрозуміти, що думає Вася. Не схоже, щоб вона була проти сексу зі мною, але, чому?!

І знову цей її невинний погляд, через який стало здаватися, що я намагаюся спокусити незайману дівчину.

- У, хм... - Васирина трохи зсунулася вбік і нахабно опустила руку на член,
- Йому там, напевно, тісно...

Та хто тут кого ще спокушає, дідько! Ледве дихаючи, важко ковтнув. Що, пardon? Беру свої слова назад! Не незайману, а хитру й підступну лисицю! Нахабну, з пустотливими пальчиками, що кружляють по джинсах. Саме там, де, як у в'язниці, затиснутий кам'яний стояк.

- Ілля... - брякнув, намагаючись напоумити... себе чи її?

Я ніколи не думав, що моє раптово вимовлене ім'я пролунає по тупому і в найбільш безглуздий момент. Але, чорт забирай! Я можу собі медаль видати хоча б за те, що на блондинці все ще вдягнені труси, і вона не стогне піді мною!

- Ілля, - повторила за мною дівчинка на видиху.

І чому моє ім'я з її вуст прозвучало, ніби сексуальний заклик?! Чорт забирай, я ж починаю втрачати над собою контроль, Вася безсмертна? Я далеко не ніжний коханець, а з нею потрібно тільки так: повільно й обережно...

Таблицю множення, може, згадати? Так, що в ній складне? П'ять на п'ять? Звук блискавки, що розстібається, пролунав, як грім серед ясного неба. Так, спокійно, я все ще кремій... Вісім на сім?

О, та до біса це все! Тому що, мала взагалі вже без гальм. І добре б просто водила по члену пальчиками, але зараз вона розстебнула джинси і безсовісно полізла рукою під них. Взятися за член так, немов схопилася за поручень у метро! Міцно й упевнено, а з мене одразу вибили все повітря.

- Прекрасна Василина... - ледве прохрипів, розуміючи, що моя витримка вже на позначці мінус один, - не можна гратися з мужиком, як із голодним тигром!

Різко повалив її на ліжку і втиснувся між ніг членом. Вона зойкнула і важко задихала, але не ковзала, намагаючись відсторонитися. Нехай через товсту тканину, але мала має усвідомити наслідки своїх дій. Замість того, щоб злякатися, вона ширше розставила ноги і зімкнула їх на моїй талії, затискаючи в пастку. Думки, як і благі наміри, розчинилися в повітрі. Я чесно тримався, навіть щиро вважав, що якщо полежу ось так кілька хвилин, потім просто встану і піду. Ага, тиш себе й далі відвертою брехнею.

Вася потягнулася до мого обличчя, обережно доторкнулася пальчиками до куточка нижньої губи і я не витримав. Накинувся на її губи так відчайдушно, немов не цілувався вже років сто. Немов вона - ковток повітря! І мала відповіла, практично одразу розімкнула солодкі губки, дозволяючи домінувати над нею. Поцілунок миттєво сп'янив, вдарив

шампанським у голову, позбавляючи здорового глузду. Я хотів цю неймовірно заводну, безневинну крихітку, і не маю наміру більше собі відмовляти в слабкості.

Вона пробралася пальчиками під мій светр і ніжно пройшлася кігтиками по шкірі, заводячи мене до нереальності. І я вже майже збожеволів від потреби, навіть зірвав із Васі футболку, але вчасно одумався. Відсторонився від солодких губ, притулився носом до її шиї і, поки жадібно втягував у легені солодкий запах шовкової шкіри, прохрипів з останніх сил:

- Крихітко, я ж зараз жорстко трахну тебе, розумієш?

- Так.

- Що, так? - прогарчав у шию і відчув, як мала сексуально затряслася піді мною.

Та що за знущання?! Титанічними зусиллями відсторонився від омріяного тіла, уже реально подумував написати в книгу рекордів Гіннеса.

- Ілля!

Від грізного тону я здригнувся і, можу заприсягтися, навіть промайнула погана думка: “невже мене викличуть до дошки?” Як же вона невчасно увімкнула безглуздий режим вчилки! Ненавиджу школу і все, що з нею пов’язано.

- Я не хочу завтра потрапити в усі новинні канали з позначкою: “Старання вчителька зґвалтувала невинного чоловіка”, але ти буквально змушуєш мене зробити це. Хіба не бачиш, я не проти...

Гаразд, до біса. Я попередив її. Принаймні, моя совість буде чистою. Повільно встав із ліжка, помічаючи розгублений погляд дівки.

- Не йди, будь ласка... - невпевнено прошепотіла вона, поки підіймалася на ліктях.

Тепер я міг повністю розгледіти прозоре мереживне неподобство, що обтягнуло спокусливі цицьки. Маленькі й акуратні, але такі апетитні, зі здібленими сосками... Уже потягнувся до них руками, але здоровий глузд

усе ще не покинув дурну голову.

- Я піду, - щойно сказав це, в її очах відбився смуток, - одразу після того, як трахну тебе, йде?

Вася насупилася, а потім невпевнено кивнула. Я засумнівався, чи зрозуміла дівчина мої слова. Я не з тих, хто залишається після бурхливої ночі. Тим паче, поруч із такою правильною дівчиною. Та я навіть дивитися в її бік не повинен був, але вже пізно.

- Я в душ. У тебе є рівно п'ять хвилин, щоб передумати і виставити мою дупу за двері.

Хоч і сказав це з твердою впевненістю, але сумнівався, що мені вдасться вийти з квартири... з кам'яним стояком.

Розділ 2 ч. 1

Розділ 2

Василина

- Я в душ. У тебе є рівно п'ять хвилин, щоб передумати і виставити мою дупу за двері.

Почула його слова крізь вату у вухах і тільки зараз зрозуміла, що практично не дихала весь цей час. Жадібно вдихнула і миттєво розслабилася.

- Візьмеш зелений рушник! - крикнула перед тим, як зачинилися двері у ванну.

П'ять хвилин, щоб передумати? Ха-ха! Ні, не хочу! Може, я дурна або збожеволіла, але... Так, я до нестями хочу Іллю. Напевно, забажала ще в той момент, коли він, не замислюючись, кинувся на трьох чоловіків із кулаками. Я не втекла з підворіття, хоча терпіти не могла бійки. Взагалі, будь-яке насильство для мене - табу. Але, цей міцний і вольовий чоловік не відпускав мою свідомість, до останнього утримував біля себе. І я не прогадала. Ледве поглянувши в його похмуре обличчя, миттю пропала. Потонула в райських відчуттях, поки розглядала воістину чорні очі чоловіка. Вони не відштовхнули мене, навпаки, зачарували настільки, що

навіть забула, хто я і де перебуваю.

Високий, широкоплечий, м'язистий... не чоловік, а мрія! Той самий герой із любовного роману, відпустити якого - гріх. Він - втілення сексуальних фантазій, не щодня на моєму похмурому шляху зустрічаються брутальні чоловіки. Буду дурною, якщо добровільно відмовлюся зараз. Так, він піде після сексу, але ці гострі спогади залишаться зі мною до кінця життя. Я вже давно вступила на слизький шлях, то чому все ще поводжуся, наче правильна й безневинна? Роки суворого виховання, щоб їх!

Ілля з'явився раптово на порозі кімнати. Я, мабуть, настільки заглибилася у фантазії, що пропустила момент, коли вимкнулася вода у ванній.

Слова міцно застрягли в горлі грудкою, чоловік вийшов абсолютно голий і... все ще готовий! Вражаюче. Ілля не підходив ближче, став у отворі, спершись плечем об одвірок. Не дихаючи, спостерігала, як він узяв член у руку і став повільно ковзати по ньому кулаком, влаштовуючи для мене сексуальне шоу. Я дивилася з розкритим ротом, відчуючи, як знову заводжуся і повільно втрачаю самовладання. Плавлюся воском від похоті й вологи між ніг. Схоже, час діяти!

Ігноруючи сором'язливість, встала й підійшла до чоловіка, але не ризикнула навіть доторкнутися. Як і підняти голову. На його тілі було так багато різних татуювань, що погляд навіть не міг зачепитися за якесь одне. Його шкіра, ніби полотно, на якому захоплено, не зупиняючись, малював художник. І все ж, погляд притягнула одна татушка. Обережно доторкнулася пальчиками до татуювання у вигляді черепа з пекельно-червоними очима на шийі. Занадто реалістично, моторошно, але до чого ж привабливо! Може, мені слід було б злякатися, а я просто залипла. Вдихала неповторний мускусний аромат тіла і неквапливо горіла тільки від одного погляду чоловіка. Відчувала, як його очі пропалюють мене, розбурхуючи тим самим до мурашок.

- Боїшся?

- Ні, - відповіла і різко підняла голову.

Ну, до чого ж він високий, не дотягнутися, навіть якщо піднятися навшпиньки! Я не брехала. Мене нічого в ньому не лякало, ну, хіба що, трішки, розмір члена. Але і це така дурниця...

Очі Іллі, здавалося, потемніли ще більше, щойно я набралася мужності й повільно опустила перед ним навпочіпки. Довелося схопитися руками за його стегна. Випадково намацала великим пальцем на правій нозі, трохи вище коліна, круглий шрам. Не ризикнула подивитися на нього. Як і не ризикнула замислюватися, яким чином він міг з'явитися...

Ілля тим часом прибрав свою долоню, а я, облизнувши губи, повільно й обережно увібрала в рот голівку. Довелося різко відсторонитися через невпевненість у собі. А далі що? Чи сподобається йому? Раптом я зроблю щось не так?

- Ти... - прохрипів Ілля, прочистив горло і твердіше додав: - Раніше смоктала член?

- Ні... - і чому мій голос прозвучав настільки жалюгідно?

Практично - ні, але я читала багато романів, навіть порно дивилася і хоч трохи, але маю уявлення, що робити.

- Давай, візьми член у свій солодкий ротик і посмокчи трохи.

Надихнувшись словами, ширше розкрила рот і раптом відчула, як чоловік сам штовхнувся. З кожним його неглибоким поштовхом, між ніг я розпалювалася так сильно, що здавалося, скоро вибухну. Дуже дивне і водночас розбурхуюче відчуття. У якийсь момент осміліла настільки, що увібрала член глибоко, і заохоченням став гортанний стогін чоловіка.

- Ось так... смокчи, крихітка... я майже збожеволів.

Я увійшла до смаку й сама стогнала, чого зовсім від себе не очікувала. Дразнила роздуті вени язиком, а потім знову посмоктувала член, спокушаючи нас обох. Ілля кинув спроби домінувати, важко задихав і раптом посмиком підняв мене на ноги. Секунда, і ми обидва вже на ліжку. Підсмикуватими серпанком пристрасті очима дивилася на чоловіка і мліла від кожного його дотику до голої шкіри. Вони не були ніжними, радше - грубими й нетерплячими, але в пориві пристрасті я не помічала болю. Тільки іскристе задоволення, що просочувалося через кожну пору на тілі.

Навіть не зрозуміла, в який момент з мене зірвали ліфчик і шортики.

- Розпусна крихітка, - хрипло розсміявся Ілля, - трусики спеціально не одягла?

- Угум-с...

Щойно він провів мозолистими пальцями по клітору, я одразу втратила нитку розмови. Наступної миті пальці змінив пустотливий язик, уміло граючи на грудці нервів, як на музичному інструменті. Я задихалася від насолоди, такого мені ще ніхто не робив. Та й усе, що зараз віддавав Ілля, було занадто яскраво, занадто гостро...

Задоволення в одну секунду встромилося стрілою десь у районі попереку і побігло хвилею жару вгору по хребту. Я затряслася, так пекуче ще ніколи не відчувала... оргазм? Так, мабуть, це був він. Але навіть цього здавалося, нещадно мало...

- Ілля... хочу тебе, - випалила на видиху, все ще бовтаючись десь на краю свідомості. - Я, о-о-о-о-х...

Здається, він теж не міг більше терпіти, увійшов різко й одразу на всю довжину, зірвавши з моїх губ рвані стогони. Через шалені поштовхи ліжко під нами заскрипіло з подвоєною силою, але це такий дріб'язок, порівняно з тим, як я почувалася в цю хвилину.

Кожне відчуття - нове. У мене немов і не було сексу раніше, ніби я - недосвідчена. Все ще незаймана. Біль, упереміш із гострим задоволенням, розпалила всередині палючу пожежу пристрасті, від неї тепло побігло по венах із шаленою швидкістю, до запаморочення... Я в прямому сенсі плавилася під важким тілом ідеального чоловіка, поступово відлітаючи за межі реального світу. Мій різко і до болю в м'язах розлетівся на дрібні уламки, одразу затремтіла під Іллею, відчуваючи всередині лона незвичне, але до тремтіння п'янке тепло. Він гарчав мені в губи і довго здригався, поки, нарешті, його звільнення не стихло.

Ілля скотився убік, і ми обидва мовчали, поки вирівнювали дихання, що збилося. Час, здавалося, зупинився, я ніжилася в цих відчуттях, поки могла, і не бажала впливати з ванільної фантазії. Але мене з неї вирвали хрипкі слова:

- Продовжимо в душі.

